

عنوان مقاله:

حکمرانی خوب و نقش عاملیت جمعی

محل انتشار:

فصلنامه سیاست متعالیه، دوره 11، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مسعود پورفرد - دانشیار، پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی؛ و عضو انجمن مطالعات سیاسی حوزه، قم، ایران.

شهناز پور ناصری - دانشجوی دکتری، گروه ادبیات عرب، واحد قم، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران

خلاصه مقاله:

هدف تحقیق حاضر واکاوی نقش مردم در توانمندسازی یک نظام سیاسی است. بر این اساس، پرسش اساسی در این پژوهش آن است که تشکل های مردم نهاد و مستقل از ساختار دولت، چگونه می توانند حکمرانی را کارآمد سازند؟ برای رسیدن به نقش عاملیت جمعی در حکمرانی مردم سالار، روش ساختار- کارگزار انتخاب شده است تا پیامدهای تعامل میان تشکل های مردم نهاد و ساختارها نشان داده شود. با استفاده از فرهنگ دینی در حوزه های اجتماعی- سیاسی می توان اثبات کرد که عاملیت جمعی در ایجاد کارآمدی و سبک زندگی اجتماعی- سیاسی تاثیر بسزایی دارد. شایان ذکر است که در حوزه سیاست، تاکنون به اهمیت عاملیت جمعی در تعامل با حکمرانی کمتر توجه شده و بیشتر به نقش مدیریت فردی و کارگزار فردی اشاره بوده است و از ویژگی عاملیت جمعی از منظر دینی و قدرت بی نظیر آن، کمتر سخن به میان آمده است. عاملیت جمعی در یک پروسه و فرایند خاص، رویکردی فراگیر و فراکنشی در جامعه و نظام سیاسی می یابد و با اجماع سازی و مشارکت جمعی خود، نظام حکمرانی را تقویت می کند. در مجموع در عاملیت جمعی، ظرفیت مشارکت جمعی مردم بالا است، توزیع قدرت گردشی و چرخشی است، رضایت عامه از شروط اصلی و قوام بخش تعامل عاملیت جمعی و حکمرانی خوب است، نقش تشکیلات و تشکل های مردمی در همه عرصه ها شفاف است، دولت حداقلی، و بخش خصوصی مردمی، اکثریتی است، عدالت و آزادی های اجتماعی- سیاسی پایه های عاملیت جمعی است، این رویکرد توحیدی محور، در زمینه های مختلف حاکم است، دولت تابع تشکل های مردمی می شود، در واقع، حکمرانی مشارکتی مردم سالاری دینی حاکم خواهد شد.

کلمات کلیدی:

عاملیت جمعی، حکمرانی خوب، تشکل های مردمی، نظام حکمرانی، نظام سیاسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1923595>

